úks neljaaastane laps oue peält ärra, kes wannematte ainus laps olli. Koer haukus oue peäl, ja laps olli toast joosnud sedda waatma, ilma et wannemat sedda ollid tähhele pañnud. Paari tuñni pärast leidsid tedda waia ollewad, hakkasid otsima ja otsisid kissendades ja hüüdes ühtoni kerkis paikus tedda takka. Agga mis ärra olli, olli laps! Häddas jookšid nüüd moisa, abi i sealt palluma. Issa nuttis kibbedaste, ia kaewas last takka, emma südda olli kurbdusseşt katkend, ja ei leidnud rahho kussagil. Moisa-wannemattel olli halle meel, ja kohhe teisel hommikul warra, sadesi kes teomehhed wälja, sedda ärrakaddunud last mööda mesi ja mööda soud, seäl ümberkaudo otsima. Kui otsisid need, kül moisa poiest summiti peäle, ja kulati järrel, agga ei

ei siiski sedda last leitud; ja jubba iggaüks arwas, et ta ehk olli jõkke ärrauppund, ehk mu wisil otsa sanud. Siiski ütemma weel ellas, ja Jummal, kes ka wäeti lapse hädda tuñneb ja nääb, olli tedda immel wisil hoidnud. Neljandamal päwal pärrast sedda, kui ta olli ärrakaddunud, näggi tedda üks teine perremees, kes pole pennikoorma maad sealt ärra olli, kus wannemad ellasid, teine poolt jõgge waewa wisil kahwatand kõndiwad. Ta läks kohhe, tõi tedda sealt ärra, ja wiis tedda wannemalle kätte. Pallest ja kätteşt olli ta hopis urmseks kistud, ja ei üksi woinud essiteks moista, kust se olli tulnud. Ni pea, kui nüüd pissut tedda ollid sojotanud ja melitanud, küssisid wannemad ta käest, kus ta need kaks päiwa, ja kolm ööd olli olnud, ja kuida

ta

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 28